

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. В., 26.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря И.С.К.
като разгледа докладваното от Н.Д.Н. Въззивно гражданско дело № 20231300500256 по описа за 2023 година

Делото е образувано по подадена от Д. С. С. с ЕГН ***** въззивна жалба № 4411/18.04.2023 срещу Решение № 300/ 27.03.2023г. на Районен съд - В. по г.д.№ 20221320102203/2022г., с което са отхвърлени обективно кумулативно съединените искиви претенции на Д. С. С. с ЕГН ***** от град Д., ул. *****"№22 , чрез адвокат В. Б.-АК-В. против община В. с правно основание чл. 245, ал.2 от КТ вр. с чл.128 КТ и чл.86 ЗЗД. С решението жалбоподателят е осъден да заплати и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева.

Въззивникът сочи, че решението е постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, с които е накърнено правото на защита на жалбоподателя.

Твърди се, че на 22.03.2023 година била насрочена дата за провеждане на съдебно заседание, което е отложено поради обективни причини по смисъла на чл.142 ал.2 ГПК непреодолима пречка за явяването на адвокат пълномощника на ищеца, който се явил по дело в лично качество в град Перник, за което представил съответните доказателства.

Излага, че без да е спазен задължителният 7/седем/дневен преклузивен срок до следващото заседание, същото било насочено за 27.03.2023 година, без да е уведомен даже и по телефона е оглед краткият срок между двете дати. И на тази дата бил в обективна невъзможност да се яви с оглед положеното дежурство целият ден в РИК, в която е назначен за секретар.

Моли решението да бъде отменено, ведно с произтичащите от това законови

последници.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия, в който излага, че жалбата е неоснователна, тъй като решението е постановено при спазване на съдопроизводствените правила, и е постановен законосъобразен и правилен съдебен акт. Претендират се разноските.

От данните по делото във връзка с направените в жалбата оплаквания Окръжният съд намира от фактическа страна следното:

Не се спори, че страните са били в трудово правоотношение за длъжността „кмет“ на гр. Д., общ. В., считано от месец ноември 2011г.

Със споразумение № ПО-02-13-280/11.11.2019г. между страните, считано от 11.11.2019г., е договорено допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 0.8% за всяка прослужена година. В споразумението е посочено, че ищецът има общ трудов стаж 44г. 01м. 07 дни, и професионален опит - 14г. 06м. 08 дни. С допълнително споразумение от 18.04.2022г. основното трудово възнаграждение на ищеца е увеличено от 1085.00 лева месечно на 1302.00 лева месечно.

Вещото лице по назначената и приета по делото съдебно - икономическа експертиза е установило, че за исковия период към основната месечна заплата на ищеца, е начислявано допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит само за годините, през които е бил служител в общинските бюджетни структури. Към м. 10.2019г. трудовият стаж на ищеца е бил 14г. и 6м. според изплатеното му възнаграждение по фиш. Според заключението, дължимото допълнително възнаграждение е начислено и изцяло изплатено.

Вещото лице е изчислило и във втори вариант допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит съгласно поставената му задача за целия трудов стаж на ищеца, като е взело данни от разпореждането на ТП на НОИ, съгласно което признатия осигурителен стаж на ищеца към 25.12.2021г., без превръщане към III категория труд е 47г. 03м. 05 дни. Според този вариант неизплатеното допълнително възнаграждение е в размер на 9842.55 лева.

Ответникът не оспорва обстоятелството, че исковите суми не са изплатени на ищеца и е направил възражение, че такива не му се дължат, тъй като ищецът не е работил през целия си трудов стаж в общинските структури и не е заемал същата или сходна длъжност.

От приложената производствена характеристика към 05.09.2017г. , намираща се в личното трудово досие на ищеца, е видно, че професионалният стаж на същия е преминал в различни предприятия, като в структурата на общината трудовият му стаж е 09г., 11м. и 11д.

С обжалваното решение ВРС е отхвърлил обективно съединените искове предявени от Д. С. С. от град Д., ул. *****№22 , за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за допълнителен стаж и професионален опит и акцесорният –за заплащане на обезщетение за забавено плащане на допълнителното възнаграждение за исковия период.

Приел е в решението, че в Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е посочено кои са елементите на трудовото възнаграждение, като брутното трудово възнаграждение включва основна заплата, допълнителни трудови възнаграждения и други трудови възнаграждения, определени в нормативен акт или в индивидуалния трудов договор и не включени в основната заплата и допълнителните трудови възнаграждения. Посочил е, че чл. 12, ал. 1 от Наредбата предвижда за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите да се заплаща допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор. Алинея 2 на текста предвижда за придобит трудов стаж и професионален опит да се зачита стажът, признат по реда на Кодекса на труда за времето, през което работникът или служителът е работил и продължава да работи в предприятието, в т.ч. на различни работни места и длъжности, а ал. 4 сочи, че при определяне на размера на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, работодателят отчита и трудовия стаж на работника или служител, придобит в друго предприятие по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Направен е извод, че законодателят е установил вида и реда за придобиване на допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, както и кой стаж се зачита, а именно стажът в предприятието - чл. 12, ал. 2 от НСОПЗ или стажът, придобит в друго предприятие на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия - чл. 12, ал. 4 от НСОПЗ. Условието, при които се зачита сходният характер на работата, длъжността или професията по ал. 4, се определят с колективен трудов договор на браншово равнище или с вътрешните правила за работната заплата в предприятието.

Съдът е приел за установено, че ищецът е работил в общинската структура на община В., като е отчетен трудовия му стаж на друга длъжност в общинската структура, както и на длъжността „кмет“ на гр. Д., общ. В., която заема, считано от 2011 г. или към м. 10.2019 г. трудовия му стаж е бил 14 г. и 6 м.

При така установените факти и обстоятелства, въззивната инстанция намира следното от правна страна:

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК, по отношение на съдебното решение може да са налице три вида пороци - нищожност, недопустимост и неправилност. Процесуалният закон урежда изрично служебните задължения на въззивния съд в хипотезите на нищожност и недопустимост на първоинстанционното решение /чл. 269, изр. 1 ГПК/, но по отношение на преценката за неговата правилност служебният контрол по принцип следва да бъде отречен, предвид изричната разпоредба на чл. 269, изр. 2 ГПК, според която извън проверката за валидност и допустимост въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата. Второинстанционното производство е ограничено въззивно обжалване. Непосредствена цел на въззивното производство е повторното разрешаване на материалноправния спор, при което дейността на първата и на

въззивната инстанция е свързана с установяване истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата, и субсумиране на установените факти под приложимата материалноправна норма. Въззивният съд е длъжен да реши спора по същество, като съобразно собственото си становище относно крайния му изход може да потвърди или да отмени решението на първата инстанция. Уредбата на второинстанционното производство като ограничено /непълно/ въззивно обжалване, и произтичащото от това ограничаване на възможността пред втората инстанция делото да се попълва с нови факти и доказателства, не променя основните му характеристики като въззивно. Обект на въззивната дейност не са пороците на първоинстанционното решение, а решаването на материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция е само косвен резултат от тази дейност.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна поради следните съображения:

Оплакванията в същата са за извършени съществени процесуални нарушения, извършени от съда в открито съдебно заседание, и представляващи отлагане на делото от 22.02.2023г. , когато същото е било насрочено за разглеждане в първо съдебно заседание , за 27.02.2023 година.

Безспорно е, че страните са били редовно призовани за заседанието на 22.03.2023г. , като ищецът и процесуалният му представител не са се явили в съдебно заседание. Поради посочени от ищеца процесуални пречки за явяване на адвокат пълномощника на ищеца и по негово искане , делото е отложено за 27.02.2023г.

Съгласно чл. 142, ал.1 от ГПК неявяването на някоя от страните, която е редовно призована, не е пречка за разглеждането на делото. Съдът пристъпва към разглеждането му, след като разгледа делата, по които страните са се явили. Съгласно алинея 3 на текста при отлагане на делото съдът обявява датата на следващото заседание, за което страните и явилите се по делото свидетели и вещи лица се смятат призовани.

Съдът е спазил разпоредбата, уважил е молбата за отлагане и е насрочил делото за 27.03.2023г. Няма процесуална пречка делото да бъде отложено и насрочено в кратък срок, при условие, че страната е призована редовно за първото по делото заседание ,каквто е настоящия случай. Разпоредбата на чл.56 , ал.2 от ГПК повелява, че страните, които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващото заседание, когато датата му е обявена в заседанието.

Разпоредбата на алинея 3, която вероятно има предвид жалбоподателя, тъй

като не е посочена изрично, се отнася до първото призоваване на страните, което следва да е редовно- Определение № 1760 от 20.06.2023 г. на ВКС по к. гр. д. № 4877/2022 г. , анализиращо Решение № 219 от 11.11.2019 г. по гр. д. № 3029/2019 г. на III г. о., ВКС, в което е извършено разграничение между "редовно" призоваване по смисъла на чл. 56, ал. 2 от ГПК и "несвоевременно" призоваване по чл. 56, ал. 3 от ГПК; редовно е призоваването когато страната е уведомена при спазването на правилата, установени с раздел I "Съобщения" на Глава Шеста ГПК, така че е узнала за делото с необходимите реквизити, които ѝ позволяват да следи за насрочването му в публично съдебно заседание; несвоевременно е призоваването когато страната е уведомена за заседанието по-малко от една седмица преди датата му. При несвоевременно призоваване делото се отлага, но не се заличават последиците от уведомяването на страната за делото - тя вече е узнала за него и е длъжна да следи за датата на следващото публично съдебно заседание съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ГПК. В същия смисъл е и решение № 134 от 28.10.2014 г. по гр. д. № 1093/2014 на II г. о.

В случая, страната е и редовно и своевременно уведомена за първото по делото открито съдебно заседание, поради което е следвало да следи за развитието на производството. Съдът не е имал задължение да уведомява ищеца, каквито оплаквания са направени в жалбата, поради което оплакването е неоснователно.

В допълнение може да се посочи, че в молбата за отлагане №2067/21.02.2023г. от ищеца не са посочени дати, в които същият не може да се яви, нито е уведомен съда за участието на адвокат пълномощника на ищеца в състав на РИК с оглед предстоящите местни избори 2023.

С оглед изложените обстоятелства, първоинстанционното решение следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

На въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсулско възнаграждение в размер 100.00 лева, съгласно чл.23, т.1, предл. последно от Наредба за заплащане на правната помощ, вр. с чл.78, ал.8 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 300/ 27.03.2023г по г.д.№ 20221320102203/2022г. по описа на Районен съд – В..

ОСЪЖДА Д. С. С. с ЕГН ***** от гр. Д., общ. В., ул. ***** 22 да заплати на ОБЩИНА В. с ЕИК ***** разноски за юрисконсулско възнаграждение в размер на 100.00 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____